

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 7490/19
04.08.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ксеније Ивановић, председника већа, мр Зорана Релјића и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Зораном Сефкерицац, као записничарем, одлучујући по тужби тужиље АА из ..., ..., против Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд, ради поништаја решења број: 46-013816/2014 од 24.01.2018. године, у предмету враћања имовине односно обештећења, у нејавној седници већа одржаној дана 04.08.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбачен је, као неуредан, захтев тужиље и ББ, обоје из ..., за враћање одузете имовине, односно обештећење, и то пољопривредног земљишта у тзв. ..., ..., заведен под бројем 46-013816/2014.

Тужбом поднетом Управном суду дана 11.05.2019. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене права. Наводи да се не може прихватити као правилно закључивање туженог органа да нису достављени обавезни докази из члана 42. став 4. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, које сваки захтев мора да садржи, на основу члана 42. став 7. истог закона. Истиче да је Одлуком Уставног суда Србије ("Сл.гласник РС" бр.82/92) оцењено да одредбе чл. 2. , 3. и 4. Закона о ликвидацији аграрне реформе вршене до 06.04.1941. године на великим поседима у Аутономној покрајини Војводини, који је Народна скупштина НР Србије донела 22.02.1947. године ("Сл.гласник НРС" бр.9/47) нису у сагласности са уставом, те да се нису доносила посебна појединачна решења на основу овог закона. Тужиља је у захтеву за враћање имовине доставила доказе да је њеном деди ВВћ, бившем власнику, као борцу добровољцу у Првом светском рату, додељена

земља у тзв. ..., величине 8КЈ и 1100квхв, на основу Закона о добровољцима Краљевине Југославије од 31.08.1928. године и допуне овог закона од 13.09.1930. године, а да му је иста отета решењем бр. 3919/КОМ од 19.02.1946. године Министарства пољопривреде и шумарства ФНРЈ, које је предметну земљу доделило Министарству пољопривреде Србије, за образовање земаљског пољопривредног добра. Истиче да су борци добровољци Првог светског рата по списку добили земљу и према решењу Министарства пољопривреде Краљевине Југославије бр. 62276/VIa, а требало је након исушења земљишта да се изврши парцелација 1939 – 1940. године. Наводи да је доставила тражену исправу, коју је добила од Архива Југославије – Уверење бр. 19/74 од 01.04.2003. године, у коме је наведено да се у архивској грађи Министарства аграрне реформе КЈ (Ф-37) налазе следећи подаци: У списку неподмирених добровољаца који су поднели молбе за доделу земље до 31.12.1933. године, а којима према решењу Министарства пољопривреде КЈ бр. 62276/VIa од 26.09.1935. године треба доделити земљу за економску .../38 и делом за .../39 годину за срез ... под ред.бр. 2100 уписан је правни претходник тужиле ВВ из места ..., бр. решења Комисије 8868 и број молбе 15832/33, борац. Такође, у списку добровољаца који су уведени као супоседници у посед у тзв. ..., који списак је саставни део решења Комисије за ликвидацију аграрне реформе у Петровграду бр. 10957/39 од 21.12.1939. године за срез ... под ред.бр. и бр.списка Мин. Пољопривреде КЈ 1807/2100 уписано је: ВВ, борац из места ..., добр.ув.бр. 1721/33, начелно реш.Мин. 62276/VIa/35. Како је достављен и број службеног гласила у коме је објављена одлука о подржављењу имовине која је предмет захтева, по мишљењу тужиле, предметни захтев није неуредан. Даље наводи да се из приложених докумената неспорно види да је њеном деди додељена земља као борцу добровољцу Првог светског рата у тзв. ..., величине 8 Кј и 1100квхв, да је означен као супоседник, да на добијеној земљи није вршена парцелизација, да држава није издала посебна решења са подацима о основу, времену и акту одузимања, али да потомци ових лица који су носиоци права на додељеној земљи, не могу да остваре своја права на повраћај одузете имовине, осим по Закону о враћању одузете имовине и обештећењу. Са ових и других разлога ближе наведених у тужби, предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и у спору пуне јурисдикције реши предметну управну ствар на начин предложен у петитуму тужбе, као и да обавезе тужени орган да тужилу накнади све трошкове наведеног поступка, колико они буду износили, а по одлуци суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, тужилу је дана 24.02.2014. године, поднела првостепеном органу захтев за враћање, односно обештећење одузете имовине иза ранијег власника ВВ, који се односи на пољопривредно земљиште. Поступајући по наведеном захтеву, првостепени орган је, у извршењу пресуде Управног суда У 759/15 од 14.09.2017. године, позвао тужилу да допуни документацију, тачније да достави акт о одузимању тражене имовине, након

чега је тужила у поднеску од 06.11.2017. године навела да је њен деда, бивши власник као добровољац уведен као супоседник у тзв. ..., који супоседници нису били земљишно књижни власници земљишта, већ се њихово право својине законима који су оспоравани одузима. Како уз захтев, а ни након накнадно упућеног позива за допуну документације, није приложен доказ у вези са основном, временом и актом одузимања: исправа о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл., већ је само наведено да је основ одузимања решење Министарства пољопривреде Србије број 1457/5 од 21.01.1946. године, Одлука АВНОЈ-а од 21.11.1944. године и Закон о ликвидацији аграрне реформе до 06. априла 1941. године "Службени лист НРС" број 9/47, решење 3919/ком од 19.02.1946. године, решење Савезног министарства пољопривреде бр. 23020 од 02.11.1945. године, то је тужени, с позивом на одредбу члана 43. став 1. у вези са чланом 42. став 7. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Сл.гласник РС" бр.72/11...88/15) у вези са чланом 59. став 2. Закона о општем управном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 18/16), нашао да захтев није уредан и да исти треба одбацити, јер нису достављени обавезни докази из члана 42. став 4. тачка 3. истог закона, имајући у виду да је одредбом члана 3. став 1. тачка 1. наведеног закона прописано да се под "актом о подржављењу" подразумева правни акт који је имао непосредно дејство, као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење.

Имајући у виду наведено, правилно је по налажењу суда, поступио тужени када је донео оспорено решење. Ово стога што тужила уз захтев није приложила акт о подржављењу који је имао непосредно правно дејство у смислу члана 3. став 1. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, који гласи на име бившег власника и садржи основ, време и предмет одузимања уз примену неког од прописа таксативно наведених у члану 2. став 1. истог закона, који представља валидан правни основ за реституцију, нити је то тужила учинила у току поновно проведеног поступка пред управним органом. Из списка предмета туженог, достављених уз одговор на тужбу, се види да је тужила уз захтев доставила Уверење Архива Савезне Републике Југославије 02 број: 19/74 од 01.04.2003. године и акт Министарства пољопривреде Србије, број: 1457/V од 21.01.1946. године, који акти не представљају акте о подржављењу јер нису имали непосредно правно дејство у смислу наведених законских одредби.

Управни суд је ценио све наводе тужбе, па је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање о законитости оспореног решења. Ово стога што су одредбом члана 42. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр.72/11...88/15-одлука УС), прописани услови за подношење и садржину захтева, па је у ставу 3. тачка 4) тог члана прописано да захтев садржи податке о основу, времену и акту о одузимању, а ставом 4. тачка 3) истог члана закона је прописано да је то акт о подржављењу имовине или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт, уз конкретно навођење предмета одузимања и сл. Одредбом члана 3. став 1. тачка 3) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу је прописано да се под актом о подржављењу подразумева правни акт који је имао непосредно дејство, као што је пресуда, одлука, решење и други правни акт државног, односно другог надлежног органа, којим је извршено подржављење имовине. Наиме, тужила је у току проведеног поступка указивала на: Уверење Архива Савезне Републике Југославије 02 број: 19/74 од 01.04.2003. године, из ког произлази да се у архивској грађи Министарства аграрне реформе КЈ (Ф-37), налазе подаци да су у списку неподмирених добровољаца који су

поднели молбе за доделу земље до 31.12.1933. године, а којима, према решењу Министарства пољопривреде КЈ број: 62276/VI од 26.09.1935. године, треба доделити земљу за економску .../38 и делом за .../39, за Срез ..., под редним бр. 2100, уписани следећи подаци: ББ из места ..., број решења комисије: 8868, број молбе: 15832/33, борац, те да је у списку добровољаца који су уведени као супоседници у посед у тзв. ..., а који списак је саставни део решења Комисије за ликвидацију аграрне реформе у Петрограду број: 10957/39 од 21.12.1939. године, за Срез ... и списка Министарства пољопривреде КЈ 821/982, уписано следеће: ВВ, борац из места ..., добр.ув.р. 1721/33, начелно решење Мин 62276/aVI-35 и на акт Министарства пољопривреде Србије, број: 1457/V од 21.01.1946. године из ког произлази да је тим актом одлучено да се граду Београду уступи пољопривредно добро у ..., на начин како је то ближе описано у том акту. Имајући у виду да тужилца није доставила акт о подржављењу у смислу наведених законских одредби, нису основани наводи тужбе да приложени акти уз захтев су докази на основу којих се у конкретном случају може усвојити захтев тужилце за враћање одузете имовине, односно обештећење.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилце, Управни суд је на основу одредби чланова 40. став 2. и члана 46. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о предлогу тужилце да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да имајући у виду одлуку суда у овом предмету и разлоге са којих налази да је оспорено решење правилно и на закону засновано, у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима.

Суд је одбио захтев тужилце за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужилце у спору, па је применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.08.2023. године, 10 У 7490/19

Записничар
Зорана Сефкерицац,с.р.

Председник већа-судија
Ксенија Ивановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН